

Morgen, morgen zingen wij

En het zonlicht schijnt uitzonderlijk en ik was immers gemaakt voor de melancholie en dat zou er toch voor zorgen dat ik goed zou kunnen schrijven en dat ik een boek, een goed boek allicht, zou kunnen schrijven, ooit, en als ik niet meer melancholisch ben of geen melancholische buien meer meemaak waarin ik kan zwelgen en denken dat ik dan wel in melancholie verdrink maar dat dat ook betekent dat ik een goed boek zal kunnen schrijven, of op zijn minst zo nu en dan een schrijfsel waar ik zelf tevreden over ben zal kunnen schrijven wat blijft er dan nog over van die ambitie - als dat al ambitie zou kunnen heten want is het niet meer een losse gedachte die zichzelf doorheen de jaren langzaam is beginnen voeden en zich op mijn dromen heeft geënt?

Ze had me midden op de mond gekust, gewoon zo, alsof ze daar niet de hele wereld mee had veranderd. Ik zat er wellicht ook wel voor iets tussen, zo schudde ik niet van neen en ik wilde eigenlijk ook niets liever. En als het dan eenmaal gebeurd was werd het helemaal stil in dat dikke drukke hoofd van mij en ik voelde toen al zoals ik nu voel dat ik onder deze stroperige dagen een toekomst vermoed, en moet je dat dan allemaal zo openbaar opschrijven en moet je zoveel het woord 'en' gebruiken want dat was toch altijd een hoofdzonde, en toch niet net na een komma want dat is toch iets voor Engelstalige snobs, en toch niet als het eerste woord van een zin, en ja.

Het zoemde in mijn schedel en ik wilde zo graag mijn ogen opslaan naar de hemelen maar ik wist dat daar niets was. En het zonlicht scheen uitzonderlijk en het was immers stil geworden in mijn hoofd, en zou ik dan nog wel kunnen schrijven en pen ik niet gewoon dezelfde zorgen in honderdvoud neer, met de woorden telkens in een iets andere volgorde en is dat niet gewoon wat schrijven is. Morgen, morgen zingen wij - werd er gefluisterd, almaar stiller - hetzelfde lied weerom.